

SCÉNÁŘ : DRAHOMÍRA MRÁZKOVÁ:

„Tak jmenuji se Drahomíra Mrázková, narodila jsem se 11. února 1938 v Držkové.“

Čtyřiaosmdesátiletá paní Mrázková, rozená Šarmanová je nejstarší z 5 dětí. Oba rodiče, Emilie a Alois, pracovali ve firmě Baťa ve Zlíně.

Když začala 2. světová válka, měla pamětnice jeden rok. Samotný začátek zná pouze z vyprávění. Sama vzpomíná na romskou rodinu Heráků z Držkové, která zemřela v Osvětimi v koncentračním táboře.

„Jim taky přišlo předvolání. Tak já vím, jak se chodil právě ten pan Herák po dědině loučit s lidmi. Já vím jak mu maminka říkala „Šak se brzo vrátíte“ a on povídá „Ne, nevrátíme“.

Maminka paní Mrázkové vyprávěla i o narození sestry Vlastimily 20. dubna 1939. Hitler zrovna slavil 50. narozeniny a při té příležitosti prohlásil, že děti, které se narodí na jeho narozeniny, obdrží veliký dar. Rodiče od Hitlera nic nechtěli, protože z něj měli strach a nevěřili mu. Proto se rozhodli nahlásit datum sestřina narození o měsíc později.

V roce 1944 začala paní Mrázková chodit do základní školy v Držkové. Z té doby vzpomíná na zastřelení Němce Drechslera, který informoval o činnosti partyzánů německé velitelství ve Zlíně.

„Po jednom zátahu si partyzáni počkali na Drechlera a zastřelili ho. A my jsme si říkali panebože, to bude hrůza. Dovedete si představit, co bylo třeba v Lidicích a v Ležákách. Jaké byly reakce Němců.“

13. prosince přišla odplata Němců za jeho zastřelení.

„A vedli kohosi. Ježíšmarija, oni budou kohosi popravovat. A už vedli toho chlapce, měl svázané ruky, byl to devatenáctiletý chlapec. Na pomníku je napsané Tomáš MIMOCHODEK, z jižní Moravy partyzán. Oni ho tam teda pověsili. Tady mu dali ceduli: byl jsem partyzán. No a na ten strom ještě taková veliká cedule: tak se stane každému, kdo jim bude pomáhat.“

I když je ukončení války šťastným momentem, tak i tato doba zanechala v paní Mrázkové dramatické vzpomínky.

„Střílelo se úplně všude. Tak my jsme se sebrali. My a sousedé a ještě tady Chudárkovi jsme byli domluvení a utíkali jsme na Štěbrovú, jsme byli domluvení, že když k něčemu dojde, že se tam u nich schováme.“

Po válce ve Zlíně vystudovala gymnázium. V roce 1961 se vdala, s manželem mají spolu 2 děti, Milana a Lenu. Potom vystudovala vysokou školu pedagogickou v Olomouci a začala pracovat jako učitelka na základní škole ve Fryštáku.

Od roku 2000 do roku 2021 také pracovala jako kronikářka, a proto je její vyprávění víc o historii, rodné Držkové než o paní Mrázkové samotné.

Povídání s paní Mrázkovou pro nás bylo velice zajímavé, poučné a příjemné. Protože jsme slyšeli opravdové vzpomínky na události, které známe jen z učebnic. Není lehké zkrátit 84 let jejího života do tří minut.

A čím se v životě řídí?

„Musíme být poctiví, pracovat, spoléhat se každý sám na sebe a porovnat se se svým vlastním svědomím.“

Nakonec nám prozradila, jak se udržovat v kondici: počítá dobrovolně matematické příklady a luští sudoku a jiné hádanky. A opravdu to funguje.